

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

MY FRIEND
A CHILDREN'S MAGAZINE

3

March
1963

“МІЙ ПРИЯТЕЛЬ” — журнал для українських дітей Канади й Америки.
Видає: Централі Українців Католиків. **Редактор:** о. Семен Іжик. **Адміністратор:** Маріян Міхневич. — Виходить 15-го кожного місяця, крім вакацій. Передплата річно \$2.00, поодиноке число 20 центів.

“MY FRIEND” — The Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. Published monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada, 418 Aberdeen Ave., Winnipeg, Manitoba.
Editor: Rev. S. Izyk. — Subscription \$2.00 per year, 20c. a copy.

ADDRESS: “MY FRIEND”, 418 ABERDEEN AVE., WINNIPEG, MAN., CANADA
Phone: JU 2-1113 or JU 2-1940.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department Ottawa, Ont. and for Payment of Postage in Cash.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

У МІСЯЦІ СІЧНІ:

Люба й Леся Бойко, Едмонтон, Алта—\$2.00; Оксана Мостович, Люїсвіл, ЗДА—\$1.00; Микола Ціко, Лінкольн Парк, ЗДА—\$1.00; Тарас Ковальчишин, Нипігон, Онт.—\$1.00; В. і Е. Ребенчук, Еріксон, Ман—\$1.00; Романа Станішевська, Бриджпорт, ЗДА—\$1.00; Христина Стасюк, Боффало, ЗДА—\$1.00; Всеч. о. А. Борса, Джерзей Сіті, ЗДА—\$6.00; Зірка Галібей, Джерзей Сіті, ЗДА—\$3.00; Зенон Бабяк, Балтимор, ЗДА—\$1.00; Ірена Папіранська, Мадсон, Онт.—\$1.00;

У МІСЯЦІ ЛЮТОМУ:

Марта Набережна, Четгем, Онт.—\$2.00; Тарас Данило Фецич, Торонто, Онт.—\$3.00; Пластова Громада, Кантон, ЗДА—\$3.00; Ярослав Хижий, Монреаль, Квебек—\$0.50; Мирон Днесь, Кенора, Онт.—\$1.00; Олег Цюк, Філадельфія, ЗДА—\$1.00; Всеч. о. декан Г. Овчарик, Давфин, Ман.—\$1.00; Всеч. о. декан М. Климчак, Сифтон, Ман.—\$1.00; Всеч. о. декан В. Лучків, Сенди Лейк, Ман.—\$1.00; Ольга Цвиц, Торонто, Онт.—\$1.00; Іванна Салдит, Боффало, ЗДА—\$1.00.

Щиро дякуємо! Хто наступний?

Від Адміністрації

Вже березень, а ще багато наших Читачів не відновили своєї передплати на 1963 рік, а це найвища пора, бо як ми можемо видавати для Вас журналік точно і без перерви, коли не маємо Ваших передплат.

Зробіть це НЕГАЙНО і пришліть ДВА ДОЛЯРИ на 1963 рік.

Чекаємо на Ваші листи кожного дня!

Попросіть Ваших Батьків, щоб вислали за Вас два долари на передплату “Мого Приятеля” на 1963 рік!

ПРИГАДКА!

Часто трапляється, що наші Читачі присилаючи гроші, пишуть до нас на стару адресу, 49 Кеннеді Ст. Ми вже п'ятий рік маємо нову адресу, а саме 418 Абердин евнью, Вінніпег 4, Ман. Просимо ласкаво на це звертати увагу, бо листи можуть пропадати, або приходять до нас з дуже великим опізненням!

Святіший Отець Папа Іван ХХІІІ стоїть побіч нашого Митрополита Кир Йосифа Сліпого в неділю 10 лютого 1963 р. у Римі після того, як наш Митрополит - Страдник вийшов на волю з большевицьких концентраційних таборів у яких перебував на Сибірі через 18 років.

УКРАЇНСЬКИЙ КРАЙ І НАРІД

Від Кавказу аж по Кубань ,
Понад Чорне Море,
Від рік Десни, Буга, Сяну;
За Карпатські гори;

Там наш нарід український
Жив та розвивався,
Та не мирно, бо з ордами
Дикими змагався.

З давен давна, вже шістьсот літ
По Різдві Христовім
Жили племена слов'янські
В краю при - Дніпровім.

Де Чернігів і Полтава
Жили Сіверяни,

А в Поліссю, між лісами
Жили Деревляни.

Знов Уличі й Уличичі
Понад Чорним Морем,
А Дуліби ті засіли
Теперішню Волинь.

Понад Дністром й вниз Дунаю
Тиверців племена,
А близ Дніпра проживали
Відважні Поляни .

Найславніші ті Поляни
Київ збудували,
Всі племена з'единили
Україною назвали.

Юрій Шкварок

ЯК ЗАЙЧИК БУДИВ ВЕДМЕДЯ ЗІ СНУ

В лісі пахне весною. Ще купочки снігу там і тут біліють, але вони ось-ось розтануть і спливуть водою до прудкого потока. Сьогодні вранці перші лісові птахи озвалися, перші вістуни весни. Зразу повеселішало кругом, повіяло теплим вітром. Руда лисичка виглянула зі своєї хати, зморена голодом. Ой, і важко тепер поживу роздобути, а в животику бурчить, їсти хочеться... Полохливі зайчики то виглянуть зі своєї криївки, то знову ховаються під мамин теплий кожушок. Земля ще мокра, холодна, а ноженята босі дуже на зимно вразливі. Вискочати вони бували на часочок, поскачутъ, покачаються і сполошені чиїмись кроками миттю ховаються до хатки.

Білочка вимахує пухнатим хвостом, мов прaporцем і нікого не боїться. В неї хатка високо, гей би на п'ятому чи шостому поверсі, кого там боятися. Та й комора ще не зовсім порожня, добре загосподарована.

Скаче білочка по соснових гілках, та й розглядається згори на всі сторони. А там, під великим, поваленим бурею деревом, за густою заслоненою гилляком спить ведмідь. Білочка бачила, як він вчасною зимию готовився на довгий сон, як промощував собі вхід до криївки, позіхаючи. І скільки того сну набереться у "вуйка", думає вона, і маленьким горішком жбурляє прямо в ведмежу гавру.

— Гей, "вуйку", вставайте, виходьте з хати, нам скучно без вас.

Ведмідь не ворушиться. Скаче білочка вниз до зайчиків, щоб нарадитися з ними, як розбудити "вуйка". Може старенький ведмідь занедував і йому важко піднятися на ноги. А може, — і від страшної думки аж мороз іде поза зайчикову шубку, — може лихі мисливці заподіяли "вуйкови" яку кривду.

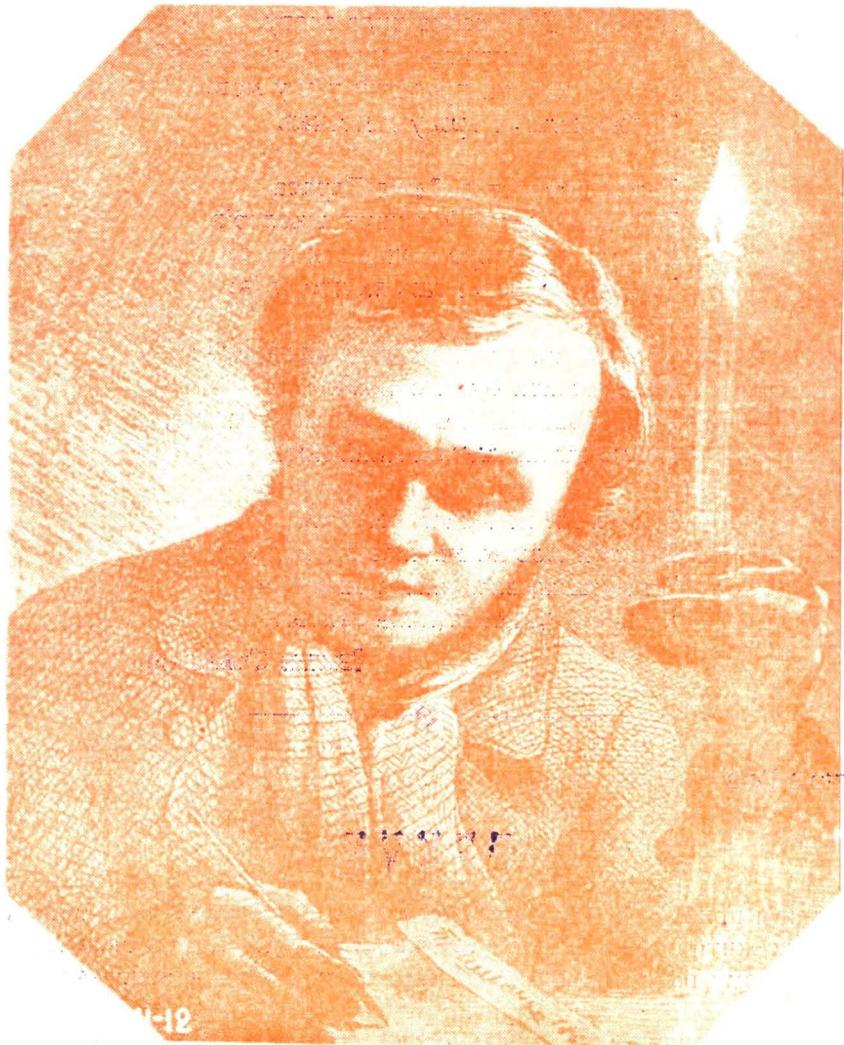
Встромило найстарше зайченяtkо голову у ведмежу гавру і буцім то стало наслідувати голос бджоли: бз, бз, бз.

Лінівий "вуйко" відчинив одно око, потім друге, протер праве око правою лапою, а ліве лівою, та й став надслухувати, що воно так бзичить. Послухав хвилю, подумав, а далі звівся на лапи, виглянув лініво з гаври й пробурмотів: — Де бджоли, там і мед мусить бути. Піду подивлюся, бо їсти хочеться!...

Так то зайчик хитрощами розбудив "вуйка". А білочка хвилину підождала поки ведмідь віддалився від гаври й метнулася шукати свою згубу.

Напишіть нам, діти, "за чим" шукала білочка в "вуйковій" гаврі?

Іванна Савицька

ПЕРЕД ПОРТРЕТОМ

Перед портретом Тараса Шевченка
Зібрався гурт найкращих школярів.
— Це Геній наш, — промовила Оленка,
Поет, борець неволі давніх днів.

Це наш мальяр, талант Його великий, —
Сказав Юрко і глянув на портрет.
Похнюпились Тарасові повіки,
І з докором дививсь з-під них поет.

Дивився Він і серце нило знову.
— За що я мучивсь, гинув і страждав?
Забули діточки прегарну рідну мову
Сказав поет, і зразу замовчав.

Перед портретом Генія Тараса
Зібрався гурт найкращих школярів,
І разом з ним промовила вся кляса
Так, як хто міг, і так, як хто умів:

— О, мово рідна, гарна наша мово!
Тебе любити будемо повік,
Бо ти дзвениш мов пісонька — чудово,
Немов весни розбуджений потік.

І де би ми не їздили світами,
Яких би мов не вчились з юних літ,
Ти першою залишишся між нами,
Як невмірущий батьків заповіт.

Іванна Савицька

Віддко з Гайв

РЕКУН

Коли я прибув до Америки тринадцять років тому, мені доводилося деякий час жити в одному з південних стейтів ЗДА. Я працював тоді в одному цікавому парку, який находився серед лісів в мало замешкалій околиці.

З самого початку моого перебування в тій околиці, мою увагу звернули численні сліди на землі. Ці сліди були зовсім подібні до слідів рук маленької дитини. Їх можна було бачити кожного ранку і коло порога хати, і на дорозі і в лісі.

Кількість тих слідів виразно говорила, що звірят, які ці сліди роблять, мусить бути доволі багато. Однаке їх важко було вислідити.

Одного разу зауважено поважну шкоду в школі, де плекали молоді азалії. Багато рослин бувало повириваних. Найбільше виривано ці корчики азалії, що росли на краях грядок, вздовж дощок, які хоронили грядки від обсування. Численні сліди на вогкій землі вказували, що шкоду робить це саме звіря, що його сліди зустрічаються всюди кожного ранку.

Керівник цього парку порадив наставити залізну лапку. При тому сказав, щоб не давати ніякої принади, бо звіря на ній не піде, але під лапку покласти щось сріблисту бляшку, якою обвивають чоколяду.

Кінчаючи працю вечером, наставлено лапку, так, як сказав керівник. На другий день вранці, коли ми прийшли до школки, побачили в лапці звіря, величиною середнього пса. Мало воно на собі довгу шерсть темно-сірої краски. Вигляд цього звірика був дуже подібний до малого ведмедика. Був це рекун, або коротко кажучи кун, як його в тих околицях всі називають. Він живе всюди в ЗДА, а може й в Канаді, але не так численно, як на півдні ЗДА. За дня рекун сидить на дереві, добре захований в якомусь дуплі, або іншій криївці, а ніччу виходить на полювання та шукання поживи. Живиться переважно комахами, хробаками та всякою подібною дрібнотою. (Виривав молоді рослини азалій тому, що сподівався найти між корінням хробаків, які могли жити при дошках.)

В південних частинах ЗДА є їх куди більше, ніж в інших околицях тому, що тут є багато великих та мало прохідних лісів, мало людей, а головно тому, що тут мають багато країв криївки, ніж в інших околицях. В лісах півдня, на кожному майже дереві, росте т.зв. еспанський мох. Він чіпається галузей дерев, сильно розростається та творить наче величезні бороди сивої краски. Деревам він не шкодить, тому його не знищують. В цьому моху мають гнізда численні пташки. Цей мох допомагає рекунам добре скритися і його ніхто не може в день найти.

Зловленого куна застрілено і його забрали муринські робітники на печеню. Чи смачна вона, я не знаю. Признаюся, що я не мав би відваги її їсти.

Кажуть, що рекун є надзвичайно цікавий, любить до всего приглядатися, всюди заглянути. Він дуже цікавиться всякими блискучими речами. Саме тому підкладають йому під лапку блискучу бляшку, чи папір. Він, побачивши, що щось там блистить, починає йому приглядатися та нишпорити, щоб цю блискучу річ видобути, а при тому потрутить затраск і попадає в руки людей.

Кажуть також, що коли його зловити малим і тримати в хаті, то він дуже скоро освоюється і живе в згоді з іншими домашніми звірятами. Скірки рекунів, що живуть в холодніших околицях, упольовані зимою, вживаються деколи на футра. Їх називають також шопами.

Рідна мова гоїть нам душевні рані

Але що ж, у вільнім світі,
Як на моря середині...
Воля думки, слова, руху,
Що ми бачимо вже нині?

Деякі нащадки славних
Борців за ту рідну мову,
Присудили "з легким серцем"
На загладу її знову!

А що ж ми у вільнім світі,
Хоч в Америці, Канаді?
Приглядаємося спокійно
"Цвітки" рідної загладі.

А "дрібненька цвітка" гине.
Пропаде безповоротно.
Боляче на це дивитись,
Не одній душі скорботно.

Богдан Федчук

МИКОЛА ПОГІДНИЙ

ГЕТЬМАНСЬКА БУЛАВА

(КАЗКА)

II.

Ледви очунявся козак Нетяга з твердого сну, як почув якийсь несамовитий шум біля Дніпрових порогів. Якраз була північ. Місяць вийшов з-за хмар і кинув сріблистим промінням по Дніпрових хвилях.

І тоді побачив козак Нетяга, що ціле плесо так і закишло від Дніпрових русалок. Всі вони в зелених косах, у віночках, зловились за руки і гуляли по хвилях. Гуляли та все близче підплivali до берега. А вкінці всі враз так і загомоніли:

— Здоров козаче! Невжеш і ти чекаєш на нас?

І своїм голосним сміхом такий шум зчинили кругом себе, що здавалося наче б то очерет проснувся і небо прояснилось.

А козак Нетяга так і кинувся:

— А ви хто такі?

— Ми такі, як і ти! — загомоніли Дніпрові русалки. З козачої ми сім'ї та з козачого роду. Хіба ж ти не бачив нас досі? Ми також ждемо на чубатих Запорожців. От, от надплivуть з походу. А ось глянь! — і всі повели в один бік рукою.

А козак Нетяга глянув і не міг вйти з дива.

Справді, ген далеко, з-під білої мряки, висувалися байдаки за байдаками. А на самому переді так і маячить малиновий стяг, немов кличе до себе козака Нетягу:

— Ходи, козаче, не потурай воді та порогам!

І він з радості підскочив на ввесь стан і кинув шапкою високо вгору, щоб з байдаків його догляділи.

— Здорові були молодці! — кричав на ввесь голос.

Але даремні були його зусилля. З байдаків немов не помічають козака Нетяги. Вони пливуть собі дальше і зникають у чорному вирі, — немов у безвістих пропадають.

І вже хотів козак Нетяга жалітись, що свої від свого тікають, як нараз помітив, що між русалками зчинився переполох. Всі вони негайно розступилися і з Дніпрових хвиль виринув козацький байдак і плив прямо до нього.

Заледви вспів козак Нетяга добре приглянутися, як байдак уже прича-

Могила Тараса Шевченка в Каневі над Дніпром.

лив до берега і з нього вискочив козацький старшина в синьому контуші, галтованім золотом.

— Здоров, козаче Нетяго! — закликав він грімким голосом, а срібна шаблюка так і дзенькнула при його боці.

— Приходжу до тебе з поклоном від ясновельможного гетьмана і від славного низового козацтва! Спасибі тобі, козаче, за те, що не дав козацьке біле тіло чорному гайворонню на поталу. Спасибі, що всіх їх погребав похристиянськи! За це приношу тобі дарунок від ясновельможного гетьмана. Ось тобі пірнач козацький!

І подав козакові Нетязі золотий пірнач, увесь вибиваний самоцвітами.

Узяв козак Нетяга пірнач у руку, та в його очах заблестіли сльози.

— Це повинність моя померших побратимів похоронити! Та що мені з цього, коли не можу побачити своїх друзів-Запорожців...

— Проси ясновельможного гетьмана, нехай мені дозволить до своїх Запорожців повернутись. Нема мені життя на Січі, коли там все одною руною диші...

Але козацький старшина твердо похитав головою:

— Ні, ні, козаче, не сміє козацька слава марно пропадати! Але вчасти сповниться твое бажання. Прихой на Січ на Мертвецький Великдень — тоді все побачиш! І звеселиться твое серце, бо много тоді прибуде козацького люду. Та тепер прощай молодий козаче. Мушу відходити, заки втрете півень заспіває!

І всів козацький старшина в байдак, а козаки вдарили веслами по воді і відпили.

А по хвилях Дніпрових лиш загомоніло від пісень русалок. Вони, як розбавлені діти, гралися хвилями, кидалися в крутіжі, обкидалися бризгами й усміхались до козака Нетяги.

Та він немов їх не бачив. Стояв задуманий на березі, а його очі слідили за байдаком, який щораз то більше віддалявався від берега, доки зовсім не зник у чорному вирі.

III.

Козак Нетяга не покидав уже Січі, бо дуже хотів побачити Запорожців. Тому ждав на Мертвецький Великдень. Він ходив по всіх усюдах та з острахом оглядав руїни.

Ось тут, на майдані, стояла церковця, а там курені, де мешкали січовики, а тут козацтво куніш варило, а тут добоші товариство на раду скликали.

Усі спомини минулого відживали в його очах і ранили серце. В таких то думках пробував козак Нетяга на Січі.

І прийшла весна, розступилися оловяні хмари і показалося сонце. Зашумів Дніпро-Славута, рушив кригами і ніс їх на спінених хвилях у Чорне море. А береги Дніпрові вкрилися зеленою травою і свіжим очеретом.

А тасмничий Великдень уже наближався. Козак Нетяга вже ждав-очікував стрічі зі своїми Запорожцями. Йому пригадались давні знайомі і був цікавий, чи доведеться йому їх побачити.

Вже глуха північ царила над Запоріжжям, лиши бурливі Дніпрова пробирали тишну ночі. Нараз почув церковний дзвін, що поважним гомоном розходився в повітрі. Здивований подався в той бік, звідки було чути гомін дзвонів.

— А це що за мара?! — буркнув під носом козак Нетяга.

І вмить виросла перед його очима церковця така сама, як її собі запам'ятали. Біля неї стояла дзвінниця, а зі всіх сторін уже сунуло козацтво у синіх контушах і червоних шараварах. А кожний з них з них держав шапку у руці і сумирним кроком зміряв у відчинену церковцю.

Увійшов за ними і козак Нетяга. Єн став в сесії крилосом та глядів на козаків, що входили бічними дверми.

Тимчасом зчинився на дворі гамір. Нетяга почув, як добуші вдарили в літарви. Це йшов гетьман. Увійшов до церкви зі своїми прибічниками, перехрестився і станув на самому переді. Біля нього поставали полковники та вся старшина, а за ними набилося повно козацтва. І залунала дзвінка пісня з козацьких грудей. Пан-отець зачав полунощницю.

А козак Нетяга ввесь час розглядався і шукав своїх знайомих. Та нараз почув, що хтось положив руку на його рам'я.

Він оглянувся і побачив старого козака, який усміхався приязно до нього. Зараз пізнав його козак Нетяга. Це був його давній знайомий — Хома Недобитий, що згинув у бою з москалями.

“Здоров, Нетяго! Славний з тебе товариш, що не забув за нас Запорожців! — шепнув йому в ухо Хома Недобитий.

А козаку Нетязі так і лекше стало.

— Невже ж це ти, Хомо? Чому ж це у нас так сумно на Великдень?

“А хиба ж ти не знаєш, що сталося на Січі? Лиха година впала на нашу нещасну Україну. Чи ж не бачиш, що гетьман наш без булави, а старшина без козацьких клейнодів!?

Сумно похитав головою козак Нетяга.

— І доки воно так буде?

(Далі буде)

НА ПРОВЕСНІ

Вже весни надходить час, березень іде до нас. Ну й намерзлися доволі наші діти в час зими. Дехто вниз з'їздив саньми, дехто на нових лещетах, мов на крилах, гнав з гори, серед сміху дітвори. І на совгах дехто мчався колихаючись в танку, на замерзлому ставку.

І ліпили діти "бабу", може "діда" хто ліпив. Дехто пташенят кормив, як голодні до віконця припадали в зимний час, ждали помочі від нас.

Все минулося. Ось сонце заглядає з-поміж хмар, шле весни солодкий чар, шле надію, що вже скоро перша пташка голосно зашебече до вікна — вже весна, вже весна!!

Перші квіточки — піdsnіжки на тонких зелених ніжках з трудом крізь сніги проб'ються, і струмком прудким поллються всі потоки голосні. І поклоняться весні верб зелених юні віти, і співатимуть, радити наші діти.

I. C.

Весна йде

На засніженій луці
Танцювали горобці.
Веселенько танцювали,
Про весну пісні співали:
Цір, цір, цір.
Цір, цір, цір.

На холодному подвір'ї
Голуби в рожевім пір'ї,
Веселенько розмовляли,
Про весну пісні співали:
Гур, гур, гур,
Гур, гур, гур.

Аж примчав на луг здалека
Летом втомлений лелека.
На одній нозі він став,
І таке розповідав:

— Їде, їде вже весна
Пишно прибрана квітками,
Скоро буде тут між нами.
Ще лише тиждень, може два,
І прилине тут весна.

На засніженій луці
Танцювали горобці.
На холодному подвір'ї
Голуби в рожевім пір'ї
Веселенько розмовляли,
Про весну пісні співали.
Цір, цір, цір,
Цір, цір, цір.

I. C.

ПОКОТИГОРОШОК

(Продовження)

На світанку побудились всі, повставали та принесли води й дров.

— Ви сьогодні оба підете на лови, — каже Покотигорошок до Вернигори й Линвика, — а я лишусь вдома й буду сам обід лагодити. Чей ліпше й скорше від вас обох справлюся. А що все в порядку, ідіть в дорогу, бо шкода даремно час тратити.

Пішли побратими Линвик і Вернигора в ліс на лови, а Покотигорошок лишився вдома обід лагодити.

Линвик і Вернигора розставили в лісі сіти й посидали в укриттю.

— Чи не приключилося тобі що вчора вполуднє? — питаеться Линвик.

— Ой, цур би йому нечистому! — каже Вернигора. — Чому й не приключилося? Коло полудня, як вже обід був готовий, прилізла до хати якась мара, ні то людина, ні то звір, коротке, ухате, лабате, бородате з хвостом на п'ять сянків, застукало в двері й кричить відчиняти та давати їсти. Я відчинив двері, посадив чудо за стіл, дав йому їсти, а воно же ре як з немочі. Потім полізло до печі, відкинуло кружок, поїдо все, що було, а на останку як не впарить мене своєю дубовою палицею по плачах, то я з превеликого болю мало не згинув. Я не оглянувся ще назад себе, а воно щезло в густому лісі. Та я тобі про це не згадував, бо сам себе стидався і мусів другий обід лагодити. От чому я спізнився вчора в обідом.

— Це саме й мені приключилося з цією проклятою і рогатою огидою. — сказав Линвик, вислухавши свого товариша Вернигору.

От і роздягнулись оба й показали один другому свої побиті плечі, сині та попухлі.

— Цікавий я, — каже Линвик, закинувши на себе одіжку — як там справиться з проклятим бубликом наш лицар Покотигорошок.

— Коли повернемо, то побачимо, — відповів Вернигора. — Може також отримає такі карбованці, як і ми оба.

Коли так оба розмовляли, почули тріскіт в сітях. Вийшли з укриття і побачили в тенетах дикого веприка, вовка, оленя і два заяці.

— От, як на початок, то й це добре. — каже Линвик. Тут в тому лісі звірини має бути багато. Ходім даліше в ліс, може ще більше що уполяємо.

Сказали й вибралися в сторону, в якій дотепер ще не були.

Покотигорошок чуда вдома висмажує. Робить сос, варить, пече та смажить печенью, одну з кози, другу зі заяців, третю з дикого буйвола і таке інше.

Коли вже було полуднє, почув Покотигорошок стукіт у двері. Вий-

шов, відчинив, дивиться, а це суне цей самий чортяга, що то колись його сестру Ганю під неботичною скалою ланцюгом до стовпа прикував і його братів Матія та Івася убив, якого він побив у шопині на мармуровому тоці.

Покотигорошок перекинув його ногою через один та другий поріг.

— Давай їсти та не попихай мною, як яким останнім! — кричить і сплає очима чортяга.

Покотигорошок дав йому кусочек вовчої печені в лапи. Чорт з'їв.

— Давай ще, а ні, то я собі сам возьму! — кричить дальнє чортяга.

Таке зухвале балакання розізлило Покотигорошка. Як не вхопить він свою булаву, як не зачне нею чорта шкварити! Бив, бив, аж відлетів чортязі кусник уха, відпав один ріг і хвіст. От і впав по хвилині чорт неживий на землю.

Покотигорошок взяв сокиру, зробив добрий клин, поніс злого до ліса, забив його лаби й бороду в величезний грубий та свіжо стятий дубовий пень, сплюнув на чорта й пішов посвистуючи до хати.

**

От і повернули Линвик і Вернигора із своєю добичею з ліса. Покотигорошок поставив на стіл смачний і здоровий обід і попросив їх обідати. Поглянув Линвик на Вернигору й оба здигли плечима.

— Хіба воно може не приходило? — шепнули до себе.

Зачув ці слова Покотигорошок і засміявся.

— Та чому б не приходило? — каже, — От перше подбаймо, а по обіді я вам покажу, де воно поділося.

Цікаві були Линвик і Вернигора, де б він міг бублика подіти. З'їли всі три скоро обід, повставали й пішли за Покотигорошком в ліс, де мав їм показати вбитого чорта.

Прийшли до пня, де Покотигорошок чортягу встромив; аж дивляться, пня вже нема. От бачите, нечистий віджив, вирвав пень з корінням і пропав з ним в лісі.

Наші лицарі пішли за слідом, куди волік чортяга пень, і зайшли в гори та в недоступні скали й побачили при одній скалі нору, глибоку печеру, в якій чортяга з пнем укрився.

Пристанули всі три товариші над ямою й почали радити, якби доконче видобути чортягу.

— Пождіть тільки! — відізвався Вернигора до своїх побратимів. — Це вже мое діло! От дивіться, як я це зроблю!

Це сказавши, перевернув Вернигора скalu. Вони дивляться, а там глибоко в ямі ясніють палати...

— Якби це дістатися до них? — сказав один до другого.

— Ну, це знова мое діло! — сказав Линвик і почав крутити довжезні линви, щоб ними спуститися в глибину.

(Далі буде)

БОЯГУЗ

(Казка)

У великому лісі, в царстві грізного лева сталася прикра пригода. Якийсь молодий олень витанцював собі на голявині. Так уже вихилявся, так викручувався, а рогатою головою так на всі боки вертів, аж світ йому замакітровіться і не помітив він, як на голявину вийшов цар-лев. Та з розгону — як не вдарить лева рогами в бік... Як не зареве лев!... Аж дерева затряслися зі страху... А бідний олень як скочив, як побіг, то забіг не знати куди.

Лев викричався, а тоді кличе старого крука — секретаря царської канцелярії, і каже йому негайно написати наказа, щоб все рогате, що живе в лісі, негайно забиралося геть, за межі його царства. Крук написав наказа і дав слонові, щоб той пропротрубив на ввесь ліс — бо слон спроявляв обов'язки гучномовця.

Як почули той наказ рогаті мешканці лісу, зараз же кинулися виходити за межі левиного царства. Та й вийшли з лісу всі зурби, олені, серни, дики кози, навіть жуки-рогачі повиходили.

А сіренький зайчик сидів собі на пеньочку та дивився, як то виходили з лісу рогаті звірі. І тішився, що він не рогатий звір, що не треба йому виходити з рідного лісу. Та якось обернувся і побачив на землі свою тінь. Довгі заячі вуха виглядали як... роги. Відний зайчик аж очі заплющив зі страху, аж присів, аж хвостик йому затремів... Ну, що його в світі Божому робити? То це ж як побачить його цар-лев, та й подумає, що в нього роги, та й розгнівається що лишився зайчик в лісі, не виконав царського наказу, та й з'єсть його — бідного зайця...

Від таких думок зайчик ще більше злякався, скочив з пенька і кинувся лісом бігти. Вуха на спину поклав, та біжить, аж вітер свище... А на зустріч йому горобець:

“Куди це ти так біжиш?” — питає.

“Та тікаю!” — каже заяць.

“Куди, від кого? Розкажи!” — просить горобець.

“Не маю часу. Як хочеш, то лети зо мною, я на бігу розказуватиму” — каже заяць.

“Та, ну-бо. Зупинись! Відпочинь і розкажи” — каже горобець.

Зайчик таки добре вже стомився, то й спинився, та й розказує горобцеві, чого то він кинувся тікати.

Горобець як вислухав зайчика — засміявся, мало з гілки на землю не впав.

“Та ти ж і боягуз! Та ж вуха — то є вуха. Хто ж би вуха за роги вважав? Ха-ха-ха!”

“Е, добре тобі сміятися, як у тебе нічого на голові нема, а в мене — он бач?...”

Та й знову глянув зайчик на свою тінь, і знову злякався, аж йому біля серця мlosno зробилося. Та вже ні на що не зважаючи, кинувся бігти. Біг доти, доки не вибіг за межі левиного царства.

Л. Гаевська-Денес

НАША приятельська РОЗМОВА

Дорогий “Мій Приятели”!

Я дуже люблю Твої віршики і оповідання. В різдвяній газетці була гарна сценка “Бог Предвічний народився”. Тепер мені найбільше подобалося оповідання “Василь Михайлович”.

Я ходжу до третьої класи. Добре читаю по-українськи. Посилаю Тобі 2 доляри на 1963 рік.

Зенон Петрів

Дорогий “Мій Приятели”!

Тому, що ми любимо Тебе і читаемо, рішили зробити Тобі цього року несподіванку. Разом із передплатою на 1963 рік, висилаємо ще три доляри на Пресовий Фонд, які ми самі заощадили.

Пластові новачки зі самостійного роя “Зайчики”
в Кантоні, Огайо, ЗДА

Do “Mogo Priyatelya” u Vinnytsi

В залученні пересилаю передплату чотири доляри на 1963 рік для мене і двох моїх братчиків — Тараса і Мирона - Дмитра Сас, як також один доляр від св. Миколая.

Було б дуже добре, щоб “Мій Приятель” звернувся до нашої верхівки, щоб вона йому помогла у видаванні журналістики, який має виховувати наших дітей на добрих і чесних українських людях, щоб не росли виродки, здегенеровані на всяку погань, а чесні люди.

Мій батько, як був би не хрестив мене в Божому храмі, то був би неук, несвідомий виродок, а так веліла йому наша національна честь і за це я йому вдячний.

і остаю з пошаною: Тарас - Данило Фецич, Торонто..

Дорогі Читачі!

Саме тепер, коли до Ваших рук приходить “Мій Приятель”, в одній з нью-йоркських друкарень завершується праця над новою дитячою книжкою. Книжка ця буде для Вас великою новістю, правдивою несподіванкою. Її назва — “Денник Ромця”. Що це таке денник, Ви певно знаєте. Це зшиток, в якому діти записують важні події і переживання з їхнього життя.

“Денник Ромця” писаний дев'ятирічним хлопцем, прикрашений великою кількістю світлин (біля 70) відкриє Вам неодну Ромцеву таємницю, познайомить Вас з його пригодами і переживаннями, які можуть трапитися і Вам “кожного дня і в кожній країні”. “Денник Ромця” апробований Шкільною Радою при УКК як лектура для Шкіл Українознавства.

Можна замовляти на адресу:

Mrs. Iwanna Sawycky, 5138 N. 15th St., Philadelphia 41, Pa., U.S.A.
Ціна 2.50 дол.

If Not Delivered Return to:

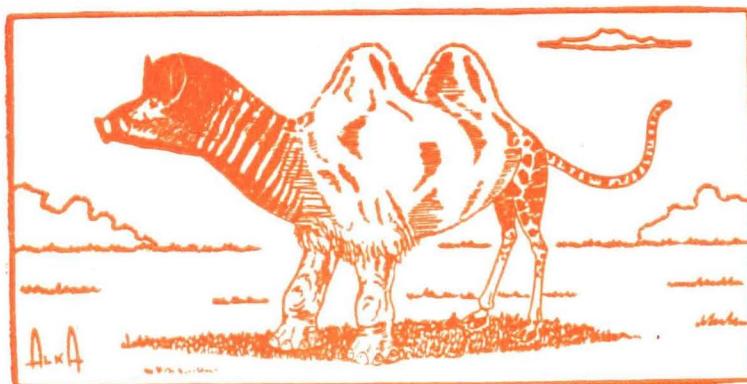
"MY FRIEND"
418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG 4, MANITOBA

ЯКОГО СПОРТОВОГО ПРИЛАДДЯ ВОНИ ВЖИВАЮТЬ?

Очевидно, ці спортсмени вправляють, — але чим? Кожний з них займається іншого роду спортом — і Ви додайте кожному відповідний до його постави та руху прилад.

Означіть числом спортсмена і буквою відповідний для нього спортивий прилад.

ЧИ ВИ, ДІТИ, ЗНАЄТЕ ЦЮ ТВАРИНУ?

Очевидно, що знаєте: Такої тварини немає в усьому світі. Ця дивоглядна звірюка зложена з частин різних тварин, а Ви відгадайте, — з яких, і напишіть до нашої газетки. Ану, хто відгадає з Вас перший?